

Punkt 2: Det Radikale Venstre har i dette hus stemt for et dagsordensforslag, som siger til regeringen, at alle erhvervsrelevante lovforslag, som fremsættes her i Tinget fra starten af denne folketingssamling, skal indeholde en vurdering af de administrative byrder for virksomhederne. Prøv en gang at gå tilbage og se, hvor mange lovforslag der gør det.

Det Radikale Venstre har medansvar for, at man fuldstændig lader hånt om den beslutning, der er truffet i Folketinget, oven i købet med tilslutning fra Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Til hr. Langkilde: Jo, jeg er meget, meget stor tilhænger af, at vi udformer vores regler, vores lovgivning, sådan at borgerne er klar over, hvad det handler om. Og jeg kan ikke være uenig i det synspunkt, at mange klager kan udspringe af en uklarehed i lovgivningen.

Jeg tror ikke, vi helt kan undgå klager, og derfor skal vi have klageinstanser. Vi kan ikke undgå det, slet ikke på et område, hvor der er så mange følelser involveret. Jeg er på det rene med, at der er mange mennesker, der engagerer sig i det her af følelsesmæssige grunde, og det skal vi afbalancere med hensynet til erhvervslevet eller andet, der gør, at et samfund kan fungere.

I den regelsanering, eller hvad vi skal kalde det, så jeg faktisk også meget gerne – og det være sagt uden brod mod nogen speciel – klageinstanserne sammensat på en anden måde, så vi undgår sammenblandingen af lovgivere og dem, der skal tage stilling til klagerne over lovgivningen. Men lad os nu se, hvor langt vi kan nå ad den vej.

Til hr. Svend Erik Hovmand: Testpanelerne skal inddrages, men vi må jo ikke foregøgle dem, at de får vetoret. Vi skal jo ikke genindføre stænderforsamlingerne. Det skal ikke være sådan, at de kan sige til os politikere, til os lovgivere: Ved I hvad, det vil vi ikke have. Hvis de er utilfredse med det, et flertal i Folketinget vedtager, så må de jo stemme på nogle andre – eller også må de, da de formentlig ikke stemmer på os i forvejen, stemme på dem, de plejer at stemme på, og så håbe på, at de får nogle flere stemmer.

Naturligvis er det lovgiverne, der i sidste instans tager ansvaret for det. Testpanelerne skal inddrages, men de skal ikke have vetoret.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (FP):

Jeg synes, jeg vil starte med at rose den enlige Ritzau-journalist, som så tappert har fulgt debatten her i dag. Jeg ved ikke, om det er, fordi journalisten trak det korteste stykke ventilgummi ved morgenmaden og derfor fik til opgave at overvære denne debat.

De af os, der efterhånden har været herinde i nogle år, kan jo huske, at sådan nogle debatter havde en helt, helt anden karakter, men i vore dage er det mere interessant for borgerne at følge med i, om Anja Andersen har forgyldte sko, eller om hun har solgt sin guldmedalje, og alle mulige andre spændende ting, som fylder dagbladens forsider. At Folketinget skal have en behandling af ændringsforslagene til finansloven vækker ikke den store interesse nogen steder.

Særlig ikke fordi finansministeren i år har valgt en helt speciel fremgangsmåde – finansministeren kan vælge at betragte det som en kompliment – nemlig at man først fremlægger en stribe lovforslag til forhandling og en del af dem til vedtagelse i Folketinget, og derefter indleder man de egentlige finanslovforhandlinger, og på den måde kan man have handlet mange af de enkelte punkter af, inden vi når frem til den egentlige behandling af ændringsforslagene.

Tidligere oplevede vi, at der blev indgået et finanslovforlig, og derefter skulle man med meget stor hast have det omsat til konkrete lovforslag, som så bragte fornyet dramatik i Folketingssalen. Det er ikke det, vi har oplevet den her gang. Den her gang har vi for længst fået afdramatiseret hele finanslovforløbet i form af, at det store kludetæppe var vævet færdigt. Alle partiaftalerne var på plads, og det, der sker i dag, er udelukkende, at de enkelte partier skal op og forklare, hvorfor de ikke fik helt så meget ved forhandlingsbordet, som de måske gerne ville have haft, eller hvorfor de har dårlig samvittighed over at støtte noget, de i virkeligheden slet ikke går ind for.

Se, i Fremskridtspartiet opfatter vi den årlige finanslovbehandling på en lidt anden måde, end andre partier gør. Det er måske, fordi vi igennem alle årene herinde har været oppositionsparti. Vi betragter nemlig finansloven som den årlige begivenhed, hvor alle partier faktisk burde komme i Folketinget og give en samlet